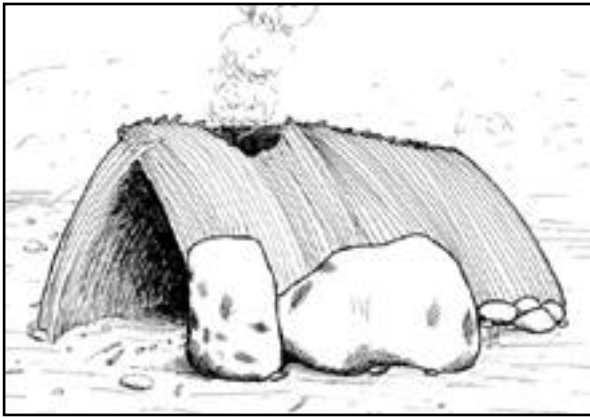

Τάσος Ανθουλιάς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Η ιστορία της αρχιτεκτονικής περιγράφει τις αλλαγές στην αρχιτεκτονική μέσα από τις διάφορες παραδόσεις, τις περιοχές και τις εποχές. Η αρχή ξεκινά από τη βασική ανάγκη των ανθρώπων για στέγη και προστασία. Επηρεάζεται, όμως, και από άλλα θέματα, όπως είναι οι θρησκείες και οι κοινωνικές σχέσεις. Οι τάσεις στην αρχιτεκτονική επηρεάστηκαν επίσης και από τις τεχνολογικές καινοτομίες, ιδιαίτερα τον 19ο και τον 20ό αιώνα.

Οι άνθρωποι και οι πρόγονοί τους είχαν δημιουργήσει διάφορους τύπους καταφυγίων για τουλάχιστον εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, και η κατασκευή καταφυγίων μπορεί να γινόταν νωρίς στην εξέλιξη του ανθρώπινου είδους. Οι παλαιότερες επιβεβαιωμένες κατασκευές για τον σκοπό αυτό βρίσκονται στη Γαλλία στην τοποθεσία Terra Amata, μαζί με τα παλαιότερα στοιχεία τεχνητής πυρκαγιάς, πριν από 350.000

χρόνια, όπως φαίνεται στην αναπαράσταση της φωτογραφίας. Λόγω της φθαρτής φύσης των καταφυγίων αυτής της εποχής είναι δύσκολο να βρεθούν στοιχεία για κατοικίες πέρα από τις εστίες και τις πέτρες που μπορεί να αποτελούσαν τα θεμέλια μιας κατοικίας.

Σε περιοχές όπου το οστό –ειδικά το οστό του μαμούθ– ήταν εφικτό υλικό, τα στοιχεία των δομών διατηρούνται πολύ πιο εύκολα, όπως οι κατοικίες με οστά μαμούθ σε πολιτισμούς πριν από 15.000 χρόνια.

Οι αρχιτεκτονικές πρόοδοι αποτελούν σημαντικό μέρος της νεολιθικής περιόδου (10.000 ως 2000 π.Χ.), κατά την οποία συνέβησαν μερικές από τις σημαντικότερες καινοτομίες της ανθρώπινης ιστορίας. Αναπαράσταση μεσολιθικού σπιτιού στην Ιρλανδία.

Η εξημέρωση φυτών και ζώων οδήγησε τόσο σε νέα οικονομικά δεδομένα όσο και σε μια νέα σχέση μεταξύ των ανθρώπων και του κόσμου, σε αύξηση του μεγέθους και μονιμότητας της κοινότητας, σε μαζική ανάπτυξη του υλικού πολιτισμού και σε νέες κοινωνικές και τελετουργικές λύσεις για να μπορέσουν οι άνθρωποι να ζήσουν μαζί σε αυτές τις κοινότητες.

Το Γκεμπεκλί Τεπέ είναι αρχαιολογική θέση στη σημερινή **Τουρκία**. Σε αυτή την περιοχή έχουν βρεθεί προϊστορικοί ναοί της νεολιθικής εποχής που έχουν χρονολογηθεί γύρω στο 10.000 π.Χ. και είναι οι αρχαιότεροι στον κόσμο. Πιστεύεται ότι κατασκευάστηκαν από κυνηγούς τροφοσυλλέκτες.

Τα νέα στυλ μεμονωμένων κατασκευών και ο συνδυασμός τους σε οικισμούς παρείχαν τα κτίρια που απαιτούνται για τον νέο τρόπο ζωής και την οικονομία, και ήταν επίσης ένα ουσιαστικό στοιχείο αλλαγής. Στη φωτογραφία ανακατασκευή ξύλινου σπιτιού στην **Κίνα** (5.000 π.Χ.).

Η **Μεσοποταμία** είναι γνωστή για την κατασκευή κτιρίων από πλίνθινα τούβλα και για την κατασκευή ζιγκουράτ, που κατέχουν εξέχουσα θέση σε κάθε πόλη και αποτελούνται από έναν τεχνητό τύμβο, που συχνά υψώνεται σε τεράστια σκαλοπάτια. Το ανάχωμα ήταν αναμφίβολα για να ανυψώσει το ναό σε μια επιβλητική θέση. Τα κτίρια περιγράφονται σαν βουνά που συνδέουν

τη Γη με τον ουρανό. Ένα από τα σημαντικά ζιγκουράτ είναι εκείνο της Ουρ.

Η περιγραφή της **αρχαίας Αιγύπτου** επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό από τα σωζόμενα ίχνη της μνημειακής αρχιτεκτονικής. Πολλά επίσημα στυλ και μοτίβα καθιερώθηκαν στην αυγή του φαραωνικού κράτους, γύρω στο 3100 π.Χ. Τα πιο εμβληματικά αρχαία αιγυπτιακά κτίρια είναι οι πυραμίδες, που χτίστηκαν κατά τη διάρκεια του Παλαιού και του Μεσαίου Βασιλείου (περίπου 2600 ως 1800 π.Χ.) ως τάφοι των φαραώ. Στη φωτογραφία η μεγάλη πυραμίδα της Γίζα.

Ωστόσο, υπάρχουν και εντυπωσιακοί ναοί, όπως το συγκρότημα ναών του Καρνάκ στο Λούξορ. Στη φωτογραφία οι μεγάλες πύλες της γενικής εισόδου.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν στη μετά θάνατον ζωή. Πίστευαν επίσης ότι για να ζήσει η ψυχή τους αιώνια στη μετά θάνατον ζωή τους, τα σώματά τους θα έπρεπε να μείνουν ανέπαφα στην αιωνιότητα. Έτσι, έπρεπε να δημιουργήσουν έναν τρόπο για να προστατεύουν τον νεκρό από ζημιές και ταφικούς ληστές.

Ο τάφος του Τουταγχαμών.

Ένα αρχιτεκτονικό στοιχείο που χαρακτηρίζει την αρχαία αιγυπτιακή αρχιτεκτονική είναι το γείσο (ένα κοίλο καλούπι), που εισήχθη στα τέλη του Παλαιού Βασιλείου. Χρησιμοποιήθηκε ευρέως για να τονίσει την κορυφή σχεδόν κάθε επίσημου φαραωνικού κτιρίου. Συχνά χρησιμοποιήθηκε αργότερα για να διακοσμήσει πολλά νέα κτίρια σε πολλές περιοχές του κόσμου.

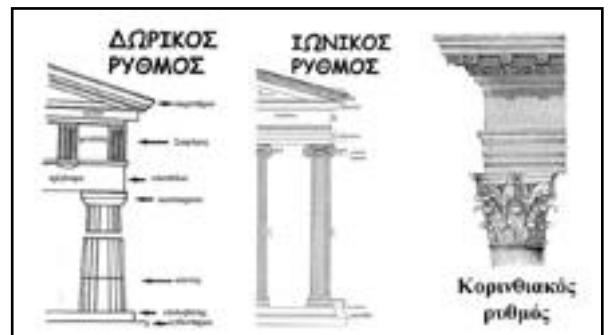
Η αρχιτεκτονική της **Χαράπα** είναι η αρχιτεκτονική του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού ποταμού της Εποχής του Χαλκού, μιας αρχαίας κοινωνίας ανθρώπων που έζησαν από το 3300 π.Χ. ως το 1300 π.Χ. στην κοιλάδα του Ινδού ποταμού στο σημερινό Πακιστάν και στη Δυτική Ινδία. Στη φωτογραφία το Μεγάλο Λουτρό.

Οι πόλεις αυτού του πολιτισμού διακρίνονταν για τον πολεοδομικό τους σχεδιασμό με κτίσματα από ψημένα τούβλα και με συστήματα αποχέτευσης και ύδρευσης. Αυτός ο πολιτισμός πέρασε από τη Νεολιθική περίοδο στη Χαλκολιθική με την εξειδίκευσή τους στη μεταλλουργία (χαλκός, μόλυβδος και κασσίτερος).

Η **αρχαία ελληνική αρχιτεκτονική** είναι ένα από τα στυλ με τη μεγαλύτερη επιρροή όλων των εποχών. Από την έλευση της Κλασικής Εποχής στην Αθήνα, τον 5ο αιώνα π.Χ., ο κλασικός τρόπος δόμησης είναι βαθιά συνυφασμένος με τη δυτική κατανόηση της αρχιτεκτονικής και, μάλιστα, του ίδιου του πολιτισμού. Περίπου από το 850 π.Χ. ως το 300 μ.Χ., ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός άκμασε.

Ωστόσο, η αρχαία ελληνική αρχιτεκτονική είναι περισσότερο γνωστή για τους ναούς της. Δωρικός Ρυθμός είναι ο ρυθμός εκείνος που διακρίνεται για τη λιτότητα, την αυστηρότητα και τη μνημειακότητά του από τον πιο διακοσμητικό Ιωνικό Ρυθμό. Ο Κορινθιακός ρυθμός είναι μεταγενέστερος από αυτούς. Ο ρυθμός αυτός είναι ο πιο διακοσμητικός από τους τρεις και χρησιμοποιήθηκε κυρίως στους ρωμαϊκούς χρόνους με ποικιλία μορφών.

Ένας άλλος τύπος σημαντικών αρχαίων ελληνικών κτιρίων ήταν τα θέατρα. Από τα πιο γνωστά σήμερα είναι το Αρχαίο θέατρο της Επιδαύρου.

Η αρχιτεκτονική της αρχαίας Ρώμης υπήρξε μία από τις πιο επιδραστικές στον κόσμο. Η κληρονομιά της είναι εμφανής σε όλη τη μεσαιωνική και πρώιμη σύγχρονη περίοδο, και αρκετά ρωμαϊκά κτίρια συνεχίζουν να χρησιμοποιούνται στη σύγχρονη εποχή. Επηρεάστηκε ιδιαίτερα από το ελληνικό και το ετρουσκικό στυλ. Στη φωτογραφία η Ρωμαϊκή Αγορά.

Πολλοί Ρωμαϊκοί ναοί μεταλλάχθηκαν αργότερα σε Χριστιανικές εκκλησίες, όπως το Πάνθεον.

Ρωμαϊκά θέατρα κατασκευάστηκαν σε όλες τις περιοχές της Αυτοκρατορίας, από την Ισπανία μέχρι τη Μέση Ανατολή.

Προκειμένου να μεταφέρουν νερό σε πόλεις κατασκεύαζαν τεράστιες γέφυρες, στις οποίες το πάνω μέρος ήταν μια ανοιχτή υδρορροή.

Το Κολοσσαίο ήταν ένα αμφιθέατρο της Αρχαίας Ρώμης. Για να κατασκευαστεί εργάστηκαν χιλιάδες αιχμάλωτοι σκλάβοι όλων των εθνικοτήτων.

Στη Μέση Αμερική αναπτύχθηκε η αρχιτεκτονική των Αζτέκων, των Μάγια και των Ίνκας. Στη φωτογραφία η Λεωφόρος των νεκρών στο Μεξικό.

Μία πυραμίδα των Αζτέκων.

Παλάτι των Μάγια στο Γιουκατάν.

Τοιχοποιία ακρόπολης φρουρίου των Ίνκας.

Η βουδιστική θρησκευτική αρχιτεκτονική αναπτύχθηκε στην ινδική υποήπειρο. Τρεις τύποι δομών συνδέονται με τη θρησκευτική αρχιτεκτονική του πρώιμου βουδισμού: Οι στούπα, δηλαδή τα μέρη για την προσκύνηση των λειψάνων του Γκαουτάμα Βούδα ,,

... ιερά ή αίθουσες προσευχής, που αργότερα ονομάστηκαν ναοί σε ορισμένα μέρη ...

... και μοναστήρια.

Σε όλη την ινδική υποήπειρο, η **ινδουιστική αρχιτεκτονική** εξελίχθηκε από απλά λαξευμένα σε βράχους ιερά σπηλαίων σε μνημειώδεις ναούς. Από τον 4ο ως τον 5ο αιώνα μ.Χ., οι ινδουιστικοί ναοί προσαρμόστηκαν στη λατρεία διαφορετικών θεοτήτων και τοπικών πεποιθήσεων. Τον 6ο και 7ο αιώνα εξελίχθηκαν σε πανύψηλες δομές από τούβλα ή πέτρες που συμβολίζουν το ιερό όρος Μερού.

Τον 11ο αιώνα εμφανίστηκε στη Βόρεια Ινδία μια νέα αρχιτεκτονική για τους Τζαϊνικούς χώρους λατρείας. Αυτές οι κατασκευές έχουν μοναδικά χαρακτηριστικά, όπως ένας μεγάλος αριθμός προεξοχών σε εξωτερικούς τοίχους με σκαλισμένα αγάλματα.

Τα Ιμαλία κατοικούνται από διάφορες ομάδες ανθρώπων από διαφορετικά θρησκευτικά και εθνοτικά υπόβαθρα. Έτσι η αρχιτεκτονική έχει πολλαπλές επιρροές. Στη φωτογραφία η μεγάλη στούπα στο Νεπάλ ...

... η μυστική Βουδιστική περιοχή ...

... και το Άσπρο παλάτι στο Θιβέτ.

Οι Δραβίδες είναι η περισσότερο μελαχρινή φυλή των Ινδών που κατοικούν στο νότιο τμήμα της ινδικής υποηπείρου και στη Σρι Λάνκα. Έχουν κατασκευάσει ινδουιστικούς ναούς με δικό τους στυλ.

Κινέζικοι πολιτισμοί αναπτύχθηκαν στις πεδιάδες κατά μήκος των πολυάριθμων ποταμών της Κίνας. Το κλίμα ήταν θερμότερο και πιο υγρό από σήμερα, επιτρέποντας την καλλιέργεια του κεχριού στο βορρά και του ρυζιού στο νότο. Ωστόσο, ο κινέζικος πολιτισμός δεν έχει ενιαία «καταγωγή». Αντίθετα, παρουσίασε μια σταδιακή πολυπυρηνική ανάπτυξη μεταξύ 4000 και 2000 π.Χ. Στη φωτογραφία μοντέλο χωριού.

Η μετάδοση του Βουδισμού στην Κίνα τον 1ο αιώνα μ.Χ. οδήγησε σε μια νέα εποχή θρησκευτικών πρακτικών, και έτσι σε νέους τύπους κτιρίων. Ένας νέος τύπος κτιρίου που εισήχθη από τον Βουδισμό ήταν η κινέζικη παγόδα. Η κινέζικη παγόδα μοιραζόταν παρόμοιο συμβολισμό με την ινδική στούπα και χτιζόταν με χορηγία κυρίως από αυτοκρατορικούς προστάτες που ήλπιζαν να κερδίσουν επίγεια πλεονεκτήματα για την επόμενη ζωή.

Ο Βουδισμός έφτασε στο αποκορύφωμά του από τον 6ο ως τον 8ο αιώνα, όταν υπήρξε ένας άνευ προηγουμένου αριθμός μοναστηριών. Κτίστηκαν περισσότερα από 4.600 επίσημα και 40.000 ανεπίσημα μοναστήρια.

Η γέφυρα αυτή, που χτίστηκε το 600 μ.Χ. είναι η παλαιότερη αποκλειστικά πέτρινη τοξωτή γέφυρα στον κόσμο.

Παγόδα κτισμένη τον 11ο αιώνα.

Μικρό τμήμα από το Σινικό Τείχος της Κίνας, που χτίστηκε κατά τη διάρκεια της δυναστείας των Μινγκ (1368 ως 1644).

Μια σύγχρονη αγορά κατά μήκος ενός δρόμου.

Ένα στενό στη Σαγκάη.

Και ένα μικρό μουσείο σε πάρκο, αφιερωμένο σε έναν ποιητή της δυναστείας Τανγκ.

Η κινέζικη και η κομφουκιανική κουλτούρα είχαν σημαντική επιρροή στην τέχνη και στην αρχιτεκτονική στην **Ιαπωνία**. Στη φωτογραφία ιαπωνική παγόδα.

Η οροφή είναι το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της παραδοσιακής ιαπωνικής αρχιτεκτονικής.

Το 894 μ.Χ. η Ιαπωνία κατάργησε τις ιαπωνικές αποστολές στην Κίνα και άρχισε να απομακρύνεται από την κινέζικη κουλτούρα. Άκμασε ένας πολιτισμός που ήταν κατάλληλος για το ιαπωνικό κλίμα και την αισθητική. Ένα μοντέλο της εσωτερικής δομής που αντιπροσωπεύει τα χαρακτηριστικά της νέας κουλτούρας ήταν μια

ανοιχτή κατασκευή με λίγους τοίχους που μπορούν να ανοιγοκλείνουν με πόρτες. Οι κάτοικοι βγάζουν τα παπούτσια τους και μπαίνουν μέσα στο σπίτι με μικρά ξυλοπόδαρα. Κάθονται ή κοιμούνται απευθείας σε πατάκια τατάμι χωρίς να χρησιμοποιούν καρέκλες ή κρεβάτια. Η οροφή είναι από φλοιό ιαπωνικού κυπαρισσιού.

λατρείας της ανιμιστικής αυτής πίστης.

Η πύλη του Ιερού της Ιτσουκουσίμα είναι στον κόλπο της Χιροσίμα στην Ιαπωνία. Το λατρευτικό σύμπλεγμα αποτελεί Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς. Τα ιερά (τζίντζα) στον σιντοϊσμό θεωρούνται κατοικίες των κάμι, των υπερφυσικών όντων-ψυχών που περιδιαβαίνουν τον κόσμο μας και αποτελούν τα κεντρικά αντικείμενα

Ένα Βουδιστικό μοναστήρι σε σπηλιά ενός βουνού από τον 9ο αιώνα μ.Χ.

Από το 1200 μέχρι το 1600 η ιαπωνική βουδιστική αρχιτεκτονική έκανε τεχνολογικές προόδους αποκλίνοντας από την αντίστοιχη κινέζικη. Ανταποκρινόμενοι σε προβλήματα όπως η αντίσταση στους σεισμούς και στα καταφύγια έναντι των έντονων βροχοπτώσεων και της καλοκαιρινής ζέστης και του ήλιου, οι ξυλουργοί αυτής της εποχής προχώρησαν σε έναν νέο τύπο αρχιτεκτονικής.

Προς το τέλος αυτής της περιόδου η Ιαπωνία υπέστη μια διαδικασία ενοποίησης μετά από μια μακρά περίοδο εμφυλίου πολέμου. Χαρακτηρίστηκε από την κατασκευή κάστρων. Κάθε τομέας επιτρεπόταν να έχει ένα δικό του κάστρο. Συνήθως το κάστρο αποτελείτο από έναν κεντρικό πύργο που περιβάλλεται από κήπους και οχυρά κτίρια. Όλα αυτά ήταν τοποθετημένα μέσα σε τεράστιους πέτρινους τοίχους και

περιτριγυρισμένα από βαθιές τάφρους.

Οι σκοτεινοί εσωτερικοί χώροι των κάστρων διακοσμούσαν συχνά από καλλιτέχνες. Οι χώροι διαχωρίζονταν χρησιμοποιώντας συρόμενα πάνελ και πτυσσόμενες οθόνες.

Η Μεγάλη Πυρκαγιά που κατέστρεψε το 70% της τότε ιαπωνικής πρωτεύουσας Έντο (σήμερα μέρος του Τόκιο) έγινε τον Μάρτιο του 1657. Η φωτιά διήρκεσε τρεις ημέρες και σε συνδυασμό με μια σφοδρή χιονοθύελλα που την ακολούθησε, εκτιμάται ότι σκότωσε πάνω από 100.000 ανθρώπους. Η πυρκαγιά ήταν ένα σημείο

καμπής στον αστικό σχεδιασμό. Αρχικά, ως μέθοδος μείωσης της εξάπλωσης της πυρκαγιάς, η κυβέρνηση έχτισε πέτρινα αναχώματα σε τουλάχιστον δύο τοποθεσίες κατά μήκος των ποταμών της πόλης.

Τον 18ο αιώνα διατηρήθηκε η αρχιτεκτονική ιδιαίτερα στους διάφορους ναούς όπως στη φωτογραφία.

Αλλά τον 19ο αιώνα υπήρξαν μεγάλες αλλαγές. Οι κυβερνήσεις σχεδίασαν την κατασκευή πυρίμαχων κτιρίων από τούβλα, και μεγαλύτερων, καλύτερων δρόμων, καθώς και σημαντικά κυβερνητικά κτίρια. Στη φωτογραφία Δημοτικό σχολείο κτισμένο το 1876.

Ο εκσυγχρονισμός προχώρησε τον 20ό αιώνα. Στη φωτογραφία το Εθνικό Μουσείο κτισμένο το 1937.

Και το Μουσείο Ειρήνης αφιερωμένο στη μνήμη της Χιροσίμα κτισμένο το 1955.

Στη φωτογραφία είναι μια σύγχρονη τυπική αγροικία στην Ιαπωνία.

Η παραδοσιακή αρχιτεκτονική της **Υποσαχάριας Αφρικής** ποικίλλει σημαντικά μεταξύ των περιοχών. Μεταξύ των παραδοσιακών τύπων σπιτιών περιλαμβάνονται καλύβες, που μερικές φορές αποτελούνται από ένα ή δύο δωμάτια, καθώς και διάφορες μεγαλύτερες και πιο σύνθετες κατασκευές. Στη φωτογραφία ένα βασιλικό παλάτι στη Ρουάντα.

Και ένα παλάτι στο Καμερούν.

Το τζαμί της Λαραμπάνγκα στη Γκάνα είναι το αρχαιότερο στη Δυτική Αφρική, κτισμένο το 1400.

Τα περισσότερα ωκεάνια κτίρια αποτελούνται από καλύβες, κατασκευασμένες από ξύλο και άλλα φυτικά υλικά. Η τέχνη και η αρχιτεκτονική συχνά συνδέονται στενά – για παράδειγμα, οι αποθήκες και τα κτίρια συνεδριάσεων είναι συχνά διακοσμημένα με περίτεχνα γλυπτά.

Λόγω της έκτασης των ισλαμικών κατακτήσεων, η **ισλαμική αρχιτεκτονική** περιλαμβάνει ένα ευρύ φάσμα αρχιτεκτονικών στυλ από την ίδρυση του Ισλάμ ως τις μέρες μας. Η πρώιμη ισλαμική αρχιτεκτονική επηρεάστηκε από τη ρωμαϊκή, τη βυζαντινή, την περσική, τη μεσοποταμιακή και όλα τα άλλα εδάφη που κατέκτησαν τον 7ο και 8ο αιώνα. Στη φωτογραφία το Ταζ Μαχάλ στην Ινδία.

Η Αυλή των Λεόντων στην Αλάμπρα της Ισπανίας.

Και το τζαμί του Σάχη στο Ιράν.

Στην **Ευρώπη τον Μεσαίωνα** εμφανίζονται νέοι τύποι αστικών, στρατιωτικών και θρησκευτικών κτιρίων. Στη φωτογραφία η Αγία Σοφία στην Κωνσταντινούπολη.

Η εκκλησία στη Ραβένα της Ιταλίας.

Το παλάτι του Πορφυρογέννητου είναι ένα βυζαντινό παλάτι του 13ου αιώνα στη βορειοδυτική πλευρά της Κωνσταντινούπολης. Αποτελεί τμήμα του ανακτόρου των Βλαχερνών και είναι το καλύτερα διατηρημένο βυζαντινό παλάτι της Πόλης. Αποτελεί ένα από τα σχετικά λίγα παραδείγματα σωζόμενης κοσμικής βυζαντινής αρχιτεκτονικής παγκοσμίως.

Η **Ρομανική** αρχιτεκτονική είναι ένα αρχιτεκτονικό στυλ της μεσαιωνικής Ευρώπης που κυριαρχούσε τον 11ο και 12ο αιώνα. Ο όρος ρομανική σημαίνει «με τον τρόπο των Ρωμαίων». Το στυλ εξελίχθηκε τελικά σε γοτθικό. Εμφανίστηκε σχεδόν ταυτόχρονα σε πολλές χώρες (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία και Ισπανία).

Ο πύργος του Λονδίνου (το 1100).

Το κάστρο των Νορμανδών στη Σικελία (12ος αιώνας).

Όπως πολλά κάστρα που έκτισαν οι Σταυροφόροι, αυτό είναι ένα κάστρο στη Συρία.

Αναπαράσταση του Καθεδρικού ναού της Λισαβώνας.

Ο Καθεδρικός ναός και στο βάθος ο κεκλιμένος πύργος της Πίζα.

Ο Καθεδρικός ναός στο Καντέρμπουρι της Αγγλίας (το 1180) γοθτικού ρυθμού.

Η Παναγία των Παρισίων άρχισε να κατασκευάζεται το 1163.

Η **Αναγεννησιακή** αρχιτεκτονική είναι η ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική της περιόδου μεταξύ των αρχών του 15ου και των αρχών του 16ου αιώνα σε διάφορες περιοχές. Η αρχιτεκτονική της Αναγέννησης ακολούθησε τη γοτθική αρχιτεκτονική και τη διαδέχθηκε η αρχιτεκτονική του μπαρόκ. Αναπτύχθηκε πρώτα στη Φλωρεντία και μετά μεταφέρθηκε σε άλλα μέρη της

Ευρώπης σε διαφορετικές ημερομηνίες και με διαφορετικούς βαθμούς απήχησης.

Η πρόσοψη της Σάντα Μαρία Νοβέλα στη Φλωρεντία.

Η Σάντα Μαρία ντέλα Γκράτσια στη Ρώμη.

Η Βασιλική του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη που θεωρείται ως η σημαντικότερη δημιουργία της Αναγέννησης και είναι έργο του Μιχαήλ Άγγελου.

Το καλοκαιρινό Βασιλικό Παλάτι στην Πράγα.

Και το Βασιλικό Μοναστήρι του Εσκοριάλ στην Ισπανία.

Η **Μπαρόκ** αρχιτεκτονική έχει ένα πολύ διακοσμητικό και θεατρικό στυλ που εμφανίστηκε στην Ιταλία στις αρχές του 17ου αιώνα και σταδιακά εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη. Έφτασε στην ακμή της μεταξύ 1625 και 1675, όταν χρησιμοποιήθηκε σε εκκλησίες και παλάτια στην Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Γαλλία και την Αυστρία. Στην τελική περίοδο (1675 ως 1750), έφτασε μέχρι τη Ρωσία, την Οθωμανική Αυτοκρατορία και τις Ισπανικές και Πορτογαλικές αποικίες στη Λατινική Αμερική.

Ο πύργος αυτός, σε προάστιο του Παρισιού, είναι μια πρόωμη έκφραση του Γαλλικού μπαρόκ.

Το περίπτερο του Ρολογιού στο Παλάτι του Λούβρου στο Παρίσι.

Το Βασιλικό παλάτι στην Ουγγαρία.

Ο Μητροπολιτικός Καθεδρικός ναός στην πόλη του Μεξικού.

Ο όρος **Ροκοκό** αναφέρεται στην τεχνοτροπία που διαδέχθηκε το μπαρόκ και αναπτύχθηκε στις αρχές του 18ου αιώνα, κυρίως στη Γαλλία. Ως καλλιτεχνικό ρεύμα, εκδηλώθηκε κατά κύριο λόγο στη ζωγραφική, τη διακόσμηση και την αρχιτεκτονική.

Η Φεστιβαλική αίθουσα στο Άουγκζμπουργκ.

Παλάτι στη Δρέσδη.

Το τέλος του ροκοκό τοποθετείται περίπου στη δεκαετία του 1760 όταν σταδιακά αντικαθίσταται ως κυρίαρχη καλλιτεχνική τάση από το ρεύμα του **Νεοκλασικισμού**. Η ανάπτυξη της αρχαιολογίας ήταν κρίσιμη για την ανάδειξη της αρχιτεκτονικής αυτής. Στην πιο βασική της μορφή έχει ένα ύφος προερχόμενο κυρίως από την αρχιτεκτονική της κλασικής Ελλάδας και της Ρώμης.

Η Πύλη του Βρανδεμβούργου στο Βερολίνο.

Το Μέγαρο της Μουσικής στο Άμστερνταμ.

Η Αψίδα του Θριάμβου στο Παρίσι.

Η Ακαδημία της Αθήνας.

Τα Παλαιά Ανάκτορα – σήμερα η Βουλή των Ελλήνων.

Το Βρετανικό Μουσείο στο Λονδίνο.

Το Εθνικό Μουσείο Επιστημών της Ιαπωνίας.

Ο Μητροπολιτικός Καθεδρικός στο Μπυένος Άιρες.

Η μαρμάρινη γέφυρα στη Ρωσία.

Το μνημείο του Τζέφερσον στην Ουάσιγκτον.

Λόγω της **Βιομηχανικής Επανάστασης** και των νέων τεχνολογιών που έφερε, εμφανίστηκαν νέοι τύποι κτιρίων. Από το 1850 ο σίδηρος ήταν πια αρκετά παρών στην καθημερινή ζωή σε κάθε κλίμακα, από διακοσμητικές αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες μαζικής παραγωγής και αντικείμενα πολυκατοικιών και εμπορικών κτιρίων

μέχρι υπόστεγα τρένων. Ένα πολύ γνωστό κτήριο από γυαλί και σίδηρο του 19ου αιώνα είναι το Κρυστάλλινο Παλάτι στο Χάιντ Παρκ του Λονδίνου, που χτίστηκε το 1851 για να στεγάσει τη Μεγάλη Έκθεση, με εμφάνιση παρόμοια με ένα θερμοκήπιο.

Το εσωτερικό του Κρυστάλλινου Παλατιού.

Το **Διεθνές Στυλ** εμφανίστηκε στην Ευρώπη μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, επηρεασμένο από πρόσφατα κινήματα της τέχνης, και είχε στενή σχέση με το Μπάουχαους. Σε αντίθεση με σχεδόν κάθε άλλο αρχιτεκτονικό στυλ που προηγήθηκε, το Διεθνές Στυλ εξάλειψε τα περιττά διακοσμητικά και χρησιμοποίησε σύγχρονα βιομηχανικά υλικά όπως χάλυβα, γυαλί, οπλισμένο σκυρόδεμα και επιχρωμίωση.

Βίλα σχεδιασμένη από τον Λε Κορμπιζιέ.

Η σύγχρονη αρχιτεκτονική είναι η αρχιτεκτονική του 21ου αιώνα. Κανένα ιδιαίτερο στυλ δεν είναι κυρίαρχο. Οι σύγχρονοι αρχιτέκτονες εργάζονται σε πολλά διαφορετικά στυλ, στον μεταμοντερνισμό, την αρχιτεκτονική υψηλής τεχνολογίας και τις νέες ερμηνείες της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής. Ορισμένα από αυτά τα στυλ και τις προσεγγίσεις χρησιμοποιούν

πολύ προηγμένη τεχνολογία και σύγχρονα δομικά υλικά.

Και αυτό είναι το Μέγαρο Μουσικής της εταιρείας Walt Disney στο Λος Άντζελες.

